

26.08.2002/1956

Antopäivä 26.08.2002

Taltionumero 1956

Diaarinumero 3703/3/01

Jäte - Jätehuolto - Jättemaksu - Jätteen haltija - Jätteenkuljetus - Kotikunta - Taksa - Yhdenvertaisuus

Kuntayhtymän yhtymäkokouksen vahvistaman taksan mukaan se, joka maksoi vuotuista jättemaksua vakituisesta taloudesta kuntayhtymän toimialueella sijaitsevaan kuntaan, vapautettiin maksamasta jättemaksua vapaa-ajan taloudesta, joka oli omassa käytössä. A:lla, jonka kotikunta ei sijainnut kuntayhtymän toimialueella, oli vapaa-ajan kiinteistö kuntayhtymän toimialueella sijaitsevan kunnan alueella. A:n valitettua kuntayhtymän hallituksen päätöksestä, jolla jättemaksun maksuunpano oli tapahtunut, hallinto-oikeus poisti maksuunpannun jättemaksun ja velvoitti kuntayhtymän palauttamaan maksetun määrän korkoineen.

Ratkaisunsa perusteluissa hallinto-oikeus lausui, että vapaa-ajan kiinteistön jättemaksun määräämisen perusteena ei voinut olla se, missä jätteen haltijan kotikunta oli. Kunta ei ollut esittänyt lakiin perustuvaa syytä määrätä jättemaksu jätteen haltijan asuinpaikkakunnan perusteella. Taksa loukkasi tältä osin Suomen perustuslaissa säädettyä ihmisten yhdenvertaisuutta ja oli siten perustuslain vastainen. Näin ollen taksan säännöstä vapaa-ajan talouden jättemaksun kantamisesta muilta kuin kunnan vakituisilta asukkailta ei saanut soveltaa.

Korkein hallinto-oikeus hyväksyi valituksen, jonka kuntayhtymä oli tehnyt hallinto-oikeuden päätöksestä, kumosi hallinto-oikeuden päätöksen ja palautti asian kuntayhtymän hallitukselle, jonka tuli ottaa asia uudelleen käsiteltäväkseen A:lle maksuunpantavan jättemaksun määräämiseksi niin, ettei se ollut kohtuuttoman suuri.

Ratkaisunsa perusteluissa korkein hallinto-oikeus lausui, että kiinteistöllä sijaitsi A:n käytävissä oleva vapaa-ajan asunto, johon on sovellettava jätelakia. A oli kiinteistön omistajana ja haltijana lain 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettu jätteen haltija, joka oli velvollinen liittymään alueella järjestettyyn jätteenkuljetukseen. A:n lain 11 §:n 2 momentissa tarkoitettua vapautusta järjestettyyn jätteenkuljetukseen liittymisestä koskeva hakemus oli hylätty. Hän oli näin ollen jätelain 31 §:n nojalla velvollinen suorittamaan kunnan jättemaksun.

Asiakirjoista saadun selvityksen mukaan kuntayhtymän yhtymäkokouksen päätökseen, jolla puheena oleva jätehuoltotaksa oli hyväksytty, ei ollut haettu muutosta kunnallisvalituksin.

Kuntayhtymän yhtymäkokouksen hyväksymän taksan mukaan se, joka maksoi vuotuista jättemaksua vakinaisesta taloudesta kuntayhtymän toimialueella sijaitsevaan kuntaan, vapautettiin maksamasta jättemaksua vapaa-ajan taloudesta, joka oli omassa käytössä. Jätelain 29 §:n 2 momentin mukaan vapaa-ajan kiinteistön jättemaksun määräämisen perusteena ei kuitenkaan voinut olla se seikka, missä kiinteistön haltijan vakituinen asunto sijaitsee. Näin ollen taksan mukaan määrätty jättemaksu asetti A:n ilman hyväksyttävää perustetta eri asemaan vakituisten asukkaiden kanssa. Tämä virheellinen taksan määrätymisperuste oli ollut omiaan johtamaan siihen, että A:lle maksuunpantu jättemaksu oli muodostunut suuremmaksi kuin se muuten olisi ollut. Koska A jätteen haltijana oli kuitenkin lain perusteella velvollinen suorittamaan jättemaksun, hallinto-oikeuden päätös oli kumottava siltä osin kuin hallinto-oikeus oli poistanut A:lle maksuunpannun jättemaksun ja velvoittanut kuntayhtymän palauttamaan maksetun määrän korkoineen. Asia oli tältä osin palautettava kuntayhtymän hallitukselle, jonka tuli määrätä A:lle maksuunpantava jättemaksu jätelain 30 §:n 2 momentin perusteella niin, ettei se ollut kohtuuttoman suuri.

Jätelaki 3 § 1 mom. 6 k., 11 §, 29 §, 30 § ja 31 § 1 mom.

Ks. myös KHO 23.8.2002 T 1942.